

หน้ากากรองใจแต่ละคน

SAMPLE

SAMPLE

ช่วง หลังหกโมงเย็นเริ่มมีลูกค้ามาติดต่อที่เคาน์เตอร์แผนกต้อนรับหนาตามากขึ้น ส่วนใหญ่เป็นผู้ชายมาदनักธุรกิจ ผู้จัดการแผนกต้อนรับเคยเล่าให้ฟังว่าลูกค้าที่มาเช็กอินในช่วงเวลานี้มักมีสีหน้าสดใส เพราะหากการเจรจาธุรกิจหรืองานขายไม่ราบรื่น คนพวกนี้คงโผล่มาที่โรงแรมในเวลาที่ไม่ได้

พอมองหน้าลูกค้าที่ทยอยเดินมาทางเคาน์เตอร์ ยามางิชิ นาโอมิกิเริ่มเห็นด้วยกับความคิดดังกล่าว เธอสัมผัสได้ถึงความโล่งอกจากสีหน้าของพวกเขา กลับกันลูกค้าที่มาโรงแรมช่วงดึกส่วนใหญ่ไม่เพียงอดโรยเท่านั้น แต่ยังมีท่าทีกระสับกระส่ายอีกด้วย ในเวลาเช่นนี้เธอหวังจากใจจริงว่าอยากให้พวกเขาได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ขณะเข้าพักในโรงแรม

ผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาใกล้เคาน์เตอร์ อายุน่าจะราว ยี่สิบปลาย ๆ หน้าตาสะสวย ผมยาวตัดเป็นลอน รูปร่างดีดู เข้ากับชุดเดรสสีเทาที่สวม นาโอมิจำได้ว่าเคยเห็นชุดนั้นที่ร้าน ฟ็อกซี่ ส่วนกระเป๋าที่เธอสะพายอยู่น่าจะเป็นของปราดา

“นิชิมูระ” ลูกค้าสาวแนะนำตัว

นาโอมิรีบตรวจสอบข้อมูลบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ใช้ เวลาไม่ถึงห้าวินาทีก็พบชื่อนิชิมูระในรายชื่อผู้จองห้องพัก

“คุณนิชิมูระ มีเอโกะใช่ไหมคะ”

“ใช่”

“ยินดีต้อนรับค่ะ คุณลูกค้าต้องการเข้าพักห้องเตียง ขนาดดับเบิลแบบดีลักซ์หนึ่งคืน ถูกต้องไหมคะ”

“อืม” นิชิมูระ มีเอโกะตอบด้วยสีหน้าขอบคุณไม่รับ

“รบกวนคุณลูกค้าช่วยกรอกชื่อและที่อยู่ติดต่อด่วนด้วยค่ะ”

นาโอมิยื่นใบลงทะเบียนเข้าพักให้อีกฝ่ายกรอกข้อมูลที่ จำเป็น ในระหว่างรอเธอก็ค้นหาห้องจากคอมพิวเตอร์ไปด้วย รายละเอียดการจองระบุว่าต้องการห้องแบบสูบบุหรี่ได้ เธอ กวาดตามองเร็ว ๆ ก่อนเลือกห้องหมายเลข 1105

“เฮ้!” ผู้หญิงคนนั้นเอ่ยขึ้น

“คุณลูกค้าจะชำระด้วยเงินสดหรือบัตรเครดิตคะ”

นาโอมิเอ่ยถามหลังจากตรวจดูรายละเอียดในใบลงทะเบียน เข้าพักอย่างรวดเร็ว ๆ

“เงินสด” อีกฝ่ายตอบพลางหยิบกระเป๋าใส่ตังค์ขานล จากกระเป๋าสะพายปราดา

“ถ้าอย่างนั้นทางโรงแรมขออนุญาตเก็บเงินมัดจำเป็นจำนวนเจ็ดหมื่นเยน ตอนสรุปค่าใช้จ่ายเราจะคืน...”

ผู้หญิงคนนั้นขมื่อขึ้นเล็กน้อยเป็นเชิงตัดบท จากนั้นหยิบธนบัตรหมื่นเยนเจ็ดใบจากกระเป๋าตังค์โดยไม่พูดไม่จาแล้ววางลงบนถาดใบเล็ก นาโอมิจึงเห็นว่าเธอทาเล็บมือเป็นสีชมพูอ่อน ตรงปลายเล็บมีริ้วทอง

“ขอบคุณค่ะ”

นาโอมิรับเงินมาแล้วขอให้อีกฝ่ายกรอกข้อมูลในใบรับเงินมัดจำ ลูกค้าสาวตวัดปากกาถูกลิ้นด้วยท่าทางไม่สบอารมณ์ สีหน้าบ่งบอกความรู้สึกว่า พักแค่นี้คนเดียวแท้ ๆ เรื่องมากซะมัด เมื่อตรวจสอบใบรับเงินมัดจำเสร็จนาโอมิก็ยื่นคีย์การ์ดส่งให้ “ห้องหมายเลข 1105 ค่ะ เดี่ยวจะมีเจ้าหน้าที่ไปส่งที่ห้องนะค่ะ”

ขณะตั้งท่าจะเรียกพนักงานขนสัมภาระ ลูกค้าสาวกลับยกมือห้ามพร้อมบอกว่า “ไม่เป็นไร”

“ถ้าอย่างนั้นเชิญคุณลูกค้าพักผ่อนตามสบายนะค่ะ”

พอรับคีย์การ์ดไปแล้วผู้หญิงคนนั้นก็เดินไปทางโถงลิฟต์อย่างไม่ลังเล นาโอมิมองตามหลังลูกค้าแล้วถอนหายใจด้วยความโล่งอก

ตอนนั้นเองที่เธอรู้ดีว่ามีคนอยู่ด้านหลัง เมื่อเหลียวไปมองก็พบคุงะ พนักงานต้อนรับรุ่นพี่ยื่นยิ้มให้เธออย่างอ่อนโยน

“คุณดูคุ่นเคยกับงานมากขึ้นนะ ทำงานได้คล่องแคล่วแต่สีหน้ายังแข็งไปหน่อย”

“จริงหรือคะ” นาโอมิยกมือแนบแก้มโดยไม่รู้ตัว

“ผมรู้สึกมาตั้งแต่เมื่อวานแล้วว่า คุณดูตื่นเต้นเวลาเจอ ลูกค้ำที่เป็นหญิงสาว”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจ แต่...”

“คุณคงนึกสงสัยล่ะสิว่า ผู้หญิงสาว ๆ มาทำอะไรคนเดียว ที่โรงแรมหรูแบบนี้ เลยเผล่อจ้างลูกค้ำมากเกินไป”

คุณะพูดถูกเฟง ยิ่งถ้าอีกฝ่ายอายุรุ่นราวคราวเดียวกับตัวเอง เธอจะติดนิสัยจินตนาการไปเรื่อยเปื่อย ทั้งยังสังเกตได้ว่า ลูกค้ำสวมเสื้อผ้าแบบไหน และพกอะไรติดตัวบ้าง

“ผมเคยบอกคุณแล้วไง ผู้คนที่มาใช้บริการโรงแรมต่าง ก็สวมหน้ากากลูกค้ำกันทั้งนั้น เราจะไปยุ่งย่ามกับหน้ากากของพวกเขาไม่ได้เด็ดขาด”

“ฉันจะระวังค่ะ” นาโอมิผงกศีรษะเล็กน้อย

คุณะยิ้มเฟื่อนและตบไหล่เธอเบา ๆ ก่อนเดินจากไป

นาโอมิขมวดคิ้วพลางเกาขมับด้วยปลายนิ้ว งานนี้ห็นจริง ๆ เธอเลือกทำงานโรงแรมเพราะอยากทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อคนอื่น แต่ไม่ทันคิดว่าห้ามสนใจเรื่องของลูกค้ำมากเกินไป...

เธอเข้ามาทำงานที่โรงแรมคอร์เทเซียโตเกียวได้สี่ปีแล้ว แต่เมื่อเดือนก่อนเพิ่งได้ย้ายมาประจำแผนกต้อนรับตามความตั้งใจเริ่มแรก ช่วงแรกเธอได้รับคำสั่งให้ทำหน้าที่เช็กเอาต์ มันไม่ใช่งานที่ยากเย็นอะไรมากมายสำหรับพนักงานใหม่ เพราะ

โดยพื้นฐานแล้วสิ่งที่จะต้องทำมีแค่คำนวณค่าใช้จ่ายและคิดเงินเท่านั้น

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังทำงานผิดพลาดบ้าง อย่างตอนที่คิดเงินลูกค้าชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งดูเหมือนเป็นพ่อลูกกัน นาโอมิเห็นว่าฝ่ายหญิงกำลังดูแผนพับโฆษณาชวนสนุกดิสนีย์แลนด์ จึงพูดกับฝ่ายชายไปว่า “เดี๋ยวจะไปดิสนีย์แลนด์กับลูกสาวหรือคะ ดีจังเลยคะ” พอได้ยินฝ่ายหญิงก็หลุดหัวเราะออกมา ขณะที่ฝ่ายชายทำหน้าบึ้งไม่ตอบคำถาม นาโอมิเพิ่งตระหนักในตอนนั้นเองว่าพวกเขา น่าจะเป็นคูรักร่างวัย แต่ไม่รู้จะพูดแก้ตัวอย่างไรดีจึงได้แต่ทำเรื่องเช็กเอาต์ต่อไปท่ามกลางบรรยากาศกระอักกระอ่วน เธอไม่อาจฝันปั้นยิ้มได้ กระทั่งประโยคที่ต้องพูดเป็นประจำอย่าง “เดินทางโดยสวัสดิภาพนะคะ” ก็พูดไม่ออก

บางครั้งนาโอมิก็เผลออ่านออกเสียงตัวเลขค่าใช้จ่าย ทำให้ถูกลูกค้าตำหนิว่า “ระวังหน่อยสิ บางเรื่องผมก็ไม่อยากให้คนอื่นได้ยินหรอกนะ” ดูเหมือนลูกค้ารายนั้นจะปิดบังผู้หญิงที่มาด้วยกันเรื่องที่ชอบแพ็กเกจห้องพักราคาถูก ในเวลาต่อมาคุณะก็ได้ตักเตือนเธอในเรื่องนี้ด้วย

ทว่าในที่สุดเธอก็ทำได้และเปลี่ยนมาทำหน้าที่เช็กอินเมื่อสัปดาห์ก่อน เมื่อเทียบกับการเช็กเอาต์งานนั้นน่าจะยากกว่ามาก ทั้งยังต้องตั้งสติให้มั่นเพราะลูกค้าแต่ละคนมีความต้องการแตกต่างกันไปร้อยแปดพันเก้า แกรมบางครั้งยังร้องขอให้ทำเรื่องที่ยากลำบากอีกด้วย ถึงอย่างนั้นพนักงานต้อนรับมีอาชีพก็ต้อง

รับมือได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ พร้อมกับป้องกัน
ไม่ให้เกิดปัญหาใด ๆ ขึ้น อีกอย่างคือต้องระวังเรื่องประโยค
ต้องห้ามสำหรับพนักงานโรงแรมที่ว่า “เราทำแบบนี้ไม่ได้ค่ะ”
ไว้ด้วย

เมื่อไหร่เราจะได้เป็นมืออาชีพจริง ๆ เสียที แล้วจะมีวัน
นั้นหรือเปล่าล่ะ... ทุกครั้งที่ทำงานพลาดนาโอมิจะนึกกังวลขึ้นมาเสมอ

ชายสามคนปรากฏตัวขึ้นตอนสองทุ่มเศษ คนหนึ่งสวม
สูท ส่วนอีกสองคนแต่งชุดลำลอง ทั้งคู่หุ่นดีแต่หนึ่งในนั้น
รูปร่างค่อนข้างใหญ่ พอเห็นหน้าชายคนนั้นแล้วนาโอมิก็รู้สึก
ตื่นเต้นเล็กน้อย เขาคือไอยามะ มาซาฮิโระ อดีตนักเบสบอล
มืออาชีพที่อำลารวงการไปเมื่อราวสองปีก่อน ตอนนั้นผันตัวมา
อยู่ในวงการบันเทิงและเป็นผู้ให้ความรู้เรื่องเบสบอล เมื่อก่อน
เขาน่าจะเป็นนักกีฬาดาวเด่นจริง ๆ เพราะกระทั่งคนที่ไม่ค่อย
รู้เรื่องเบสบอลอย่างนาโอมิยังรู้จัก

เมื่อสังเกตดูดี ๆ เธอก็รู้สึกว่าคุ่นหน้าผู้ชายหุ่นดีอีกคน
เขาน่าจะเป็นอดีตนักกีฬาเบสบอลเหมือนกัน นาโอมิไม่รู้จักชื่อ
ของเขา แต่เคยเห็นเขาออกโทรทัศน์ในฐานะรุ่นน้องที่สนิทกัน
ของไอยามะ ได้ยินว่าเขาไม่มีผลงานโดดเด่นในฐานะนัก
เบสบอลสักเท่าไรแต่เป็นคนคุยสนุก

พนักงานขนส่งภาระเลื่อนรถเข็นอยู่ด้านหลังชายกลุ่มนั้นมี
กระเป๋าดูเหมือนจะวางอยู่บนรถเข็น เธอสงสัยว่าพวกเขาจะเดิน
ทางไปเที่ยวต่างประเทศ อาจตั้งใจมาค้างที่โรงแรมนี้หนึ่งคืน

ก่อนเดินทางไปสนามบินนาริตะในเช้าวันรุ่งขึ้น จากโรงแรมสามารถเดินทางไปสนามบินได้อย่างสะดวกสบาย เพราะมีจุดขึ้นรถบัสรับส่งสนามบินอยู่ข้าง ๆ แต่ไอยามะคงใช้บริการรถเช่าหรือแท็กซี่มากกว่า

ผู้ชายที่สวมสูทคนเดียวในกลุ่มกึ่งเดินกึ่งวิ่งมาที่เคาน์เตอร์แผนกต้อนรับ “ผมชื่อมียาฮาระครับ...”

นาโอมิเลื่อนสายตาไปที่จอคอมพิวเตอร์ มียาฮาระ... เป็นนามสกุลที่เธอเคยได้ยินบ่อย ๆ

พอเห็นชื่อมียาฮาระ ทาคาชิเธอก็รู้สึกใจเต้นแรง เหมือนกระทั่งชื่อจริง เธอมองหน้าลูกค้าโดยไม่ตั้งใจแล้วกลั้นหายใจ

“ฮะ” นาโอมิเผลอส่งเสียงอุทานออกมาเลยพลอยทำให้อีกฝ่ายรู้ตัวไปด้วย

ทันทีที่มองหน้านาโอมิ เขาก็เปิดตาโตพวงอำปากค้างตามด้วยเบนสายตาไปที่บริเวณหน้าอกซ้ายของนาโอมิ เขาคงต้องการดูป้ายชื่อ

สายตาของเขาเลื่อนกลับมาที่ใบหน้าเธออีกครั้ง หลังกะพริบตาถี่ ๆ เขาก็คลี่ยิ้มออกมา “ตกใจหมดเลย คุณทำงานที่นี่เองเหรอ...”

นาโอมิพยักหน้าช้า ๆ พร้อมทักทายว่า “ไม่ได้พบกันเสีย นานนะคะ” เธอได้รับการอบรมมาแล้วว่าเวลาเจอคนรู้จักต้องวางตัวอย่างไร ซึ่งตามกฎหมายพื้นฐานพนักงานต้องพูดคุยเรื่องส่วนตัวให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่เนื่องจากอีกฝ่ายเป็นลูกค้า ในสถานการณ์แบบนี้เธอต้องรับมือตามความเหมาะสม

“จะว่าไปเมื่อก่อนคุณเคยบอกว่าฝันอยากทำงานใน
โรงแรมนี่นา ผมเพิ่งนึกขึ้นมาได้”

นาโอมิพยักหน้ายิ้ม ๆ แล้วตรวจสอบข้อมูลการจองจาก
คอมพิวเตอร์

“ห้องสวีท ห้องเตียงคู่แบบดีลักซ์ และห้องเตียงเดี่ยว
อย่างละหนึ่งห้อง สำหรับห้องเตียงเดี่ยวขอเป็นห้องแบบไม่สูบ
บุหรี ถูกต้องไหมคะ”

“อืม ถูกแล้ว”

เธอรวางใบลงทะเบียนเช็คอินเข้าพักสามใบบนเคาน์เตอร์ พร้อม
ทั้งขอให้ลูกค้าช่วยกรอกชื่อผู้เข้าพักและที่อยู่ติดต่

“ผมเขียนคนเดียวหมดเลยได้ไหม”

“ถ้าเป็นไปได้อยากให้เจ้าตัวเป็นคนกรอกเองค่ะ”

“โอเค” ว่าแล้วมียาฮาระก็เดินกลับไปหาสองคนนั้น
พวกเขากำลังคุยกันอย่างออกรส แต่พอมียาฮาระเข้าไปพูดบาง
อย่าง รอยยิ้มของโอยามะก็พลันหายไป “นายนั้นแหละเขียน
ไปซะ” เสียงพูดสำเนียงโอซาก้าของโอยามะดังลั่นมาถึงหู
นาโอมิ

มียาฮาระก้าวฉับ ๆ กลับมาที่เคาน์เตอร์ “ขอโทษนะ
ผมเขียนเองดีกว่า”

“ตกลงค่ะ”

ระหว่างที่เขากรอกข้อมูลนาโอมิก็ตรวจสอบข้อมูล
การจองและเลือกห้อง เธอสังเกตเห็นชื่อบริษัทของมียาฮาระ

ไอยามะโปรดักชั่น ดูเหมือนจะเป็นบริษัทที่ดูแลงานของไอยามะ มาซาฮิโระ

เธอเหลือบมองมियाฮาระ เขาดูอ้วนท้วนขึ้นกว่าแต่ก่อน พอสมควร คางแหลมกลับโค้งมน สีหน้าที่เคยหม่นหมอง นิด ๆ ก็เปลี่ยนเป็นอ่อนโยน เธอมองไปที่มือซ้ายและพบว่าเขา ไม่ได้สวมแหวน

“เท่านี้ใช้ได้ไหม” มियाฮาระถาม

นาโอมิตตรวจสอบใบลงทะเบียนเข้าพักทั้งสามใบ คนที่เข้าพักห้องสวีทคือไอยามะ มियाฮาระพักห้องเตียงเดี่ยว ส่วนผู้ชายอีกคนพักห้องเตียงคู่แบบดีลักซ์ พอเห็นลายมือของมियाฮาระ แล้วนาโอมิก็นอนนึกถึงอดีต

“ได้ค่ะ” เธอวางซองกระดาษสามซองที่บรรจุคีย์การ์ด บนเคาน์เตอร์ หลังแจ้งหมายเลขห้องก็เรียกพนักงานขนสัมภาระ พร้อมส่งซองกระดาษให้

“เชิญพักผ่อนตามสบายนะคะ” นาโอมิค้อมศีรษะให้ มियाฮาระอย่างนอบน้อม

“อืม” มियाฮาระพยักหน้าแล้วหันหลัง ทว่าเขาหันกลับมาอีกครั้งพร้อมโน้มตัวคร่อมเคาน์เตอร์

“งานเล็กก็ไม่ง” เขาถามเสียงเบา

เธอเกือบผลลตอบไปว่าสีทึม แต่ยังปากไว้ได้ทัน

“ถ้าคุณถูกค้าต้องการความช่วยเหลือ เชิญแจ้งได้ทุกเมื่อเลยค่ะ เรามีพนักงานประจำอยู่ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง” นาโอมิ

ตอบตามที่ได้รับการอบรมมา แน่ใจว่าเธอตอบพร้อมรอยยิ้ม
ที่ได้รับการฝึกมาเช่นกัน

มियाฮาระแสดงสีหน้าเสียใจวูบหนึ่งก่อนจะหัวเราะและ
พยักหน้า “ผมเข้าใจแล้ว”

ขณะมองเขาเดินไปทางโถงลิฟต์พร้อมกับชายอีกสองคน
นาโอมิพลันสบตากับคางะที่ยืนอยู่ข้าง ๆ พนักงานรุ่นพี่พยักหน้า
เล็กน้อย ค้างจะบอกว่าเธอทำหน้าที่ได้ดีแล้ว สงสัยว่าเขาจะ
ได้ยินเรื่องที่เธอคุยกับมियाฮาระ นาโอมิก็มองพื้นเพราะจู้ ๆ ก็
รู้สึกอายขึ้นมา

ปิยฮาละ ทาคาชิเป็นรุ่นพี่ของนาโอมิสัยเรียนมหาวิทยาลัย เด็กต่างจังหวัดอย่างนาโอมิอยากสนิทสนมกับผู้คนในโตเกียวให้ได้ไว ๆ จึงเข้าร่วมกิจกรรมในหลายชมรม มีปิยฮาละสังกัดอยู่ชมรมวิจัยภาพยนตร์ซึ่งเป็นชมรมที่เธอก็เข้าร่วมด้วย เขาอายุมากกว่าเธอสี่ปี แต่เนื่องจากใช้เวลาสอบเข้ามหาวิทยาลัยมากกว่าหนึ่งปี ตอนที่เธอเข้าเรียนมหาวิทยาลัย เขาจึงเพิ่งขึ้นปีสี่

ชมรมวิจัยภาพยนตร์จัดงานเลี้ยงต้อนรับสมาชิกใหม่ขึ้นในงานสมาชิกใหม่จะต้องพูดชื่อหนังที่ตัวเองชอบ นาโอมิพูดชื่อหนังสุดโปรดของตัวเองขึ้นมาสามเรื่อง หนึ่งในนั้นคือเรื่อง *แกรนด์ไฮเทล* เธอเคยเข้ามาดูก่อนเข้ามหาวิทยาลัยและประทับใจมากจนต้องซื้อเก็บไว้

เมื่องานเลี้ยงดำเนินไปได้ครึ่งทางมियाฮาระก็ย้ายมานั่งข้างนาโอมิ เขารินเบียร์พลางเล่าว่าดีใจที่เธอพูดถึงหนังเรื่องนั้น

“เป็นหนังที่ได้รับรางวัลออสการ์แท้ ๆ แต่สมาชิกชมรมแทบไม่มีใครเคยดูเลย ถึงหนังจะเก่าแล้ว แต่มันยังเป็นภาพขาวดำ แต่ก็ยังเป็นหนังดั่งที่ถือเป็นต้นแบบของหนังที่ใช้ตัวละครหลายตัวในการดำเนินเรื่อง ว่าแต่คุณชอบตัวละครไหนในหนังเรื่องนั้นกันล่ะ ผมชอบบทบาทของจอห์น แบร์รีมอร์ที่แสดงเป็นนักต้มตุ๋น เขาถ่ายทอดความเป็นคนไร้แก่นสารออกมาได้สุดยอดมาก คุณคิดว่ามันใหม่”

“ฉันเห็นด้วย แต่ก็ไม่ได้ชอบตัวละครไหนเป็นพิเศษหรอก เพราะตัวละครแต่ละตัวต่างก็มีความเป็นตัวของตัวเองและมีชีวิตที่น่าสนใจกันทั้งนั้น ที่ฉันชอบหนังเรื่องนี้ก็เพราะฝันว่าอยากทำงานในโรงแรมที่ได้ต้อนรับผู้คนมากหน้าหลายตาทุกวันเท่านั้นเอง” นาโอมิตอบ

ตอนนี้ม้าย้อนคิดดูแล้ว นาโอมิรู้สึกว่ามันออกจะเป็นคำพูดที่ฟังดูอวดดีสำหรับสมาชิกใหม่เกินไปหน่อย แต่ก็จริงที่ว่าความรู้สึกในตอนนั้นยังคงไม่เปลี่ยนแปลงไปแม้เวลาจะผ่านมากกว่าแปดปีแล้วก็ตาม

มियाฮาระอาจจะคิดว่าความเห็นของเด็กสาวปีหนึ่งอย่างเธอฟังดูอวดดีก็ได้ แต่เหมือนเขาสนใจสิ่งที่เธอพูด หลังจากนั้นก็เพลิดเพลินกับการพูดคุยเกี่ยวกับหนังเรื่องแกรนด์ไฮเทลอยู่พักใหญ่ มियाฮาระน่าจะไม่ได้โกหกเรื่องที่ชอบหนังเรื่องนั้นเหมือนเธอ

นี่คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ทั้งสองคนสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว ความจริงแล้วชมรมวิจัยภาพยนตร์แค่จัดงานเลี้ยงเป็นครั้งคราว ดื่มเหล้าพลางคุยกันเรื่องหนัง หรือบางครั้งก็คุยเรื่องที่แทบไม่เกี่ยวข้องกับหนังเลย แต่นาโอมิกับมียาฮาระไม่ได้เป็นแบบนั้น ทั้งคู่ดูหนังหลากหลายเรื่องแล้วมาพูดคุยกันนานหลายชั่วโมง ไม่นานความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็พัฒนากลายเป็นความรัก และยังคงคบหาดูใจกันต่อแม้ว่ามียาฮาระจะเรียนจบแล้วก็ตาม

มียาฮาระเป็นผู้ชายใจอ่อน เขามักจะใส่ใจคนรอบข้าง มากเกินไปจนตัวเองเดือดร้อน แต่ในบรรดาคนรู้จักนาโอมิรู้สึกว่าเขาอ่อนโยนและช่างเอาใจใส่เป็นที่สุด เวลาอยู่ในโรงหนังเขาจะนั่งหัดคอเสมอเพราะเป็นห่วงว่ารูปร่างสูง ๆ ของตัวเองจะบังคนข้างหลัง ถ้าคนนั่งข้างหน้าเธอตัวสูง เขาจะสลับที่นั่งกับเธอ ครั้นนาโอมิกังวลว่ามียาฮาระจะมองจอไม่เห็น เขาก็จะพูดแบบนี้ทุกครั้ง

“ไม่เป็นไร ถ้าผมไม่เห็นจริง ๆ เดียวนาโอะค่อยเล่าให้ผมฟังทีหลังก็ได้”

และไม่ลืมที่จะพูดเสริมว่า *เพราะมันตั้งใจดูเพื่อผมด้วยนะ*

นอกจากนี้เขายังเอาใจใส่ในเรื่องอื่น ๆ ด้วย เวลาไปโรงหนังเขาจะหิ้วกระเป๋าไปโตไปด้วยเสมอ เธอรู้ว่าเขาพกผ้าคลุมขามาด้วย เขาเตรียมเผื่อไว้ในกรณีที่โรงหนังไม่มีให้เช่า แน่นนอนว่าเขาเตรียมไว้ให้นาโอมิ ไม่ใช่เพื่อตัวเอง